

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **L. K.,**
zastoupený advokátkou Mgr. Barborou Kubinovou
se sídlem Milešovská 6, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
se sídlem Karmelitská 529/7, 118 12 Praha 1

**o žalobě proti rozhodnutí ministryně školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 29. 9. 2015,
č.j. MSMT-27618/2015-8**

takto:

- I. Rozhodnutí ministryně školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 29. 9. 2015, č.j. MSMT-27618/2015-8 se zrušuje a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky Mgr. Barbory Kubinové.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ministryně školství, mládeže a tělovýchovy potvrdila postup žalovaného při vyřízení žádosti žalobce ze dne 5. 8. 2015 evidované pod č.j. MSMT-27618/2015-1, v níž žalobce žádal žalovaného o poskytnutí následujících informací:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

- a) jméno a příjmení všech oprávněných úředních osob, které byly ve smyslu ustanovení § 15 odst. 2 správního řádu oprávněny činit úkony v řízeních o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace vedených u Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy v období od 1. 1. 2011 do 5. 8. 2015;
 - b) kopie všech aktů opravňujících oprávněné úřední osoby uvedené v písm. a) žádosti činit úkony v řízeních uvedených v písm. a) žádosti (dále jen „předmětná žádost“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministryně školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministryně“) uvedla, že žalobce podal dne 5. 8. 2015 předmětnou žádost a následně dne 21.8.2015 podal stížnost na postup při vyřizování této žádosti, neboť žalovaný mu do tohoto dne informace neposkytl ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Požadované informace obdržel žalobce dopisem ze dne 3. 9. 2015 č.j. MSMT-27618/2015-3 v rozsahu jmen a příjmení zaměstnanců odboru žalovaného příslušného k vyřizování dané agendy a dále obdržel kopii organizačního řádu žalovaného (dále jen „organizační řád“), který stanoví působnost jeho jednotlivých útvarů, tedy i toho, který je příslušný pro řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Dne 9. 9. 2015 bylo žalovanému doručeno podání žalobce označené jako „*Doplnění argumentace do řízení o stížnosti na postup při vyřizování žádosti ze dne 21.8.2015*“. Toto podání bylo dle ministryně nutno chápat jako novou stížnost, neboť předmětem původní stížnosti bylo nevyřízení předmětné žádosti, která však byla vyřízena dopisem ze dne 3.9.2015. Doplnění argumentace ze strany žalobce bylo vyhodnoceno jako stížnost ve smyslu § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), tedy jako stížnost žadatele, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí. Žalobce v něm namítal, že předmětná žádost nebyla řádně vyřízena, když z organizačního řádu neplyne oprávnění jakéhokoli zaměstnance žalovaného provádět úkony v řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Dle názoru žalobce k tomu byly nutné další listiny, kterými byli zaměstnanci do příslušného útvaru zařazeni a jimiž jim byla stanovena pracovní náplň. Žalobce zároveň navrhl prověření toho, zda seznam zaměstnanců, který mu byl poskytnut, je kompletní.
3. Ministryně v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále konstatovala, že vedle organizačního řádu žalovaný poskytl žalobci seznam oprávněných úředních osob, které byly ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu oprávněny činit úkony v řízeních označených v žádosti v období od 1. 1. 2011 do 5.8.2015. V seznamu však nebyli omylem uvedeni všichni zaměstnanci, kteří byli v rozhodném období do příslušného odboru (poznámka soudu: jednalo se o odbor vysokých škol) zařazeni. Na základě stížnosti bylo žalobci dopisem č.j. MSMT-27618/2015-7 zasláno doplnění seznamu o další osoby. Ministryně tento postup povinného subjektu aprobovala a uvedla, že žalobci bylo ve vztahu k písm. a) předmětné žádosti vyhověno. Žalovaný však na základě předmětné žádosti nemohl žalobci poskytnout žádné další listiny, o nichž se žalobce zmiňoval v podání ze dne 9.9.2015. Žádná zvláštní listina stanovující u jednotlivých osob, že mohou vykonávat činnost oprávněné úřední osoby, neexistuje. To, které osoby danou činnost vykonávají, je stanoveno vnitřním předpisem, tj. organizačním řádem. Organizační řád žalovaného je v souladu s § 15 odst. 2 správního řádu vnitřním předpisem, který vymezuje okruh úředních osob oprávněných činit úkony správního orgánu ve vymezených věcech. V případě žalovaného je okruh oprávněných úředních osob stanoven určením útvaru, který danou působnost vykonává, a všichni zaměstnanci do něj zařazení tak mohou být

oprávněnou úřední osobou v předmětných řízeních. Informaci o tom, kteří zaměstnanci byli do daného útvaru zařazeni, žalobce získal. Žádný další akt opravňující uvedené osoby činit úkony v daných řízeních nemá žalovaný k dispozici, a proto ho nemohl žalobci poskytnout. Ministryně tedy dospěla k závěru, že předmětné žádosti bylo vyčerpávajícím způsobem vyhověno.

4. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě nejprve shrnul průběh správního řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, přičemž uvedl, že jeho podání ze dne 9. 9. 2015 bylo doplněním stížnosti ze dne 21. 8. 2015, nikoliv novou stížností. Předmětná žádost nebyla řádně vyřízena, a proto podal dne 21. 8. 2015 stížnost, po jejímž podání mu byly určité informace, nikoliv však veškeré, poskytnuty. Předmětná žádost tedy ani poté nebyla řádně vyřízena, a důvody uvedené ve stížnosti tak nadále platily. Podal-li by novou stížnost, stěžoval by si opět na totéž. Tomu odpovídá i koncepce § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, který váže plynutí lhůty k podání stížnosti na konec lhůty k vyřízení žádosti dle § 14 odst. 5 písm. d) téhož zákona, nikoliv na částečné poskytnutí informací. Výklad provedený ministryní by znamenal, že pokud by povinný subjekt na základě podané stížnosti poskytl žadateli pouze část informací po uplynutí lhůty k podání stížnosti, neměl by žadatel žádnou možnost obrany, neboť v důsledku uplynutí lhůty k podání stížnosti by ji proti částečnému vyřízení žádosti nebylo možno podat.
5. Žalobce dále namítl, že z organizačního řádu žalovaného nevyplývá oprávnění jakéhokoliv zaměstnance žalovaného provádět úkony v řízeních o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Ministryně na tuto žalobcovu argumentaci nebyla schopna smysluplným způsobem reagovat, když pouze uvedla, že okruh oprávněných úředních osob je stanoven určením útvaru a oprávněnými úředními osobami jsou všechny osoby zařazené do tohoto útvaru, což však nelze žádnou interpretační metodou dovodit. Uvedený výklad považuje žalobce za účelový a nepřípustný. Z organizačního řádu žalovaného podle něj nevyplývá, že by oprávněnými úředními osobami byly všichni zaměstnanci zařazení do daného organizačního útvaru žalovaného, tj. do odboru vysokých škol. Žalobci je navíc známo, že od 1. 7. 2015 se odbor vysokých škol dělí na oddělení koncepční a správní, která mezi sebou mají nějak vymezeny kompetence, přičemž předmětné řízení jistě není v kompetenci všech zaměstnanců odboru vysokých škol, ale pouze těch zařazených do jednoho oddělení, nejspíše do oddělení správního.
6. Oprávnění vykonávat úkony v řízení, jehož se týkala předmětná žádost, nemůže dle přesvědčení žalobce zakládat pouze organizační řád, který nevyjmenovává jednotlivě zaměstnance, ale nutně také nějaký akt, kterým byli zaměstnanci zařazeni do daného odboru (vysokých škol), případně později v jeho rámci do oddělení koncepčního nebo správního, a dále akt, kterým bylo provádění úkonů v uvedených řízeních zařazeno do jejich pracovní náplně. Žalobce z toho dovozuje, že mu nebyly poskytnuty požadované akty označené pod písmenem b/ předmětné žádosti v plném rozsahu, ale přinejlepším částečně. Ministryni vytyká, že nereagovala na stížnostní námitku, v níž tvrdil, že pokud by z organizačního řádu vyplývalo, že oprávněné úřední osoby jsou všichni zaměstnanci zařazení do odboru vysokých škol, pak by aktem, který by je jako oprávněné úřední osoby opravňoval činit úkony v příslušném typu řízení, nemohl být toliko organizační řád, ale byl by jím až ve spojení s jiným aktem, kterým byl ten který zaměstnanec zařazen do příslušného odboru, popř. kterým by mu byla svěřena příslušná problematika do gesce. V této souvislosti žalobce podotkl, že je mu známo, že předmětná agenda je přiřazena jen

některým pracovníkům odboru vysokých škol, což vyplývá z vyjádření ředitelky odboru vysokých škol ze dne 19. 7. 2012 č.j. MSMT-28326/2012-30/300, v němž by mělo být mj. uvedeno, že „agendu uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace vedle dalších agend vykonávají pouze dva pracovníci.“

7. S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že předmětná žádost nebyla řádně vyřízena a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože ministryně v něm nereagovala na konkrétní stížnostní námitky.
8. Závěrem žalobce namítl, že seznam osob – zaměstnanců žalovaného zařazených v rozhodném období do odboru vysokých škol není ani po doplnění kompletní. To žalobce zjistil poté, co poskytnutý seznam konfrontoval se svým zdrojem.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobce v téže věci podal také žalobu na ochranu proti nečinnosti, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2016 č.j. 3 A 116/2015 – 21 zamítnuta. Z uvedeného rozsudku pak žalovaný následně citoval. K námitce brojící proti tomu, že doplnění stížnosti bylo vyhodnoceno jako další stížnost, žalovaný uvedl, že posouzení podání dle obsahu je povinností správního orgánu a žalobci nebyla daným postupem způsobena újma. Žalobce získal požadované informace v souladu s jím projevenou vůlí. V případě první stížnosti žalovaný postupoval dle § 16a odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, takže ministryně o stížnosti vůbec nemusela rozhodovat. V případě druhé stížnosti již bylo žalobci vyhověno toliko částečně, takže věc musela být postoupena ministryni k rozhodnutí.
10. K námitce, že žalobci nebyly poskytnuty veškeré dokumenty (akty), které teprve ve svém souhrnu zakládají oprávnění úředních osob, žalovaný uvedl, že ministryně jasně konstatovala, že žádný další takový akt mimo organizační řád neexistuje. To je v souladu s ustanovením § 15 odst. 2 správního řádu, které hovoří o oprávnění založeném vnitřními předpisy správního orgánu. Požaduje-li žalobce nyní pracovníprávní či služební dokumenty jednotlivých zaměstnanců, může podat novou žádost o poskytnutí informace. Obsahem předmětné žádosti však takový požadavek nebyl. Z pracovníprávních (služebních) dokumentů oprávnění oprávněných úředních osob nevyplývá, neboť plyne teprve z organizačního řádu, který vymezuje působnost jednotlivých útvarů. Které jmenovitě určené osoby mohly být v praxi oprávněnou úřední osobou, potom vyplývá ze žalobci poskytnutého seznamu zaměstnanců.
11. K poukazu žalobce na vyjádření ředitelky odboru vysokých škol, podle něhož agendu uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace vykonávají toliko dva pracovníci, žalovaný konstatoval, že tato praxe nemá vliv na poskytnutou informaci a nemůže změnit výše uvedené závěry, neboť oprávněnou úřední osobou přesto mohou být všechny osoby zařazené do příslušného útvaru.
12. Při ústním jednání před soudem konaném dne 8. 11. 2018 žalobce zopakoval svá žalobní tvrzení. To, že seznam oprávněných osob, který mu byl poskytnut, nebyl kompletní, dovozuje žalobce z toho, že na internetových stránkách žalovaného našel soubor obsahující seznam zaměstnanců odboru vysokých škol, v němž jsou navíc uvedeni A a B. K prokázání této skutečnosti navrhl provedení důkazu vyjádřením žalovaného. Dále setrval na názoru, že poskytnutí organizačního řádu nelze považovat za kompletní vyřízení předmětné žádosti v části pod písm. b). Žalovaný při jednání uvedl, že žalobcem namítaný soubor z internetu může být zastaralý. Zdůraznil, že bylo věcí žalobce, jak předmětnou žádost formuloval, přičemž odkázal na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016 č.j. 9 As 124/2016 – 42. Soud jednání odročil na 15.11.2018 a žalovanému

uložil prověřit, zda žalobcem uváděné osoby, tj. A a B, byly zaměstnanci odboru vysokých škol v rozhodném období.

13. V podání ze dne 13.11.2018 žalobce označil za nesporné, že A a B byli zaměstnanci žalovaného alespoň v části rozhodného období. Obě tyto osoby tak měly být oprávněnými úředními osobami ve věcech uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Žalobce dále uvedl, že z organizačního řádu žalovaného nevyplývá, že by oprávněnými úředními osobami byly všechny osoby, které jsou pracovně zařazeny do odboru vysokých škol. Plyne z něj pouze to, jaký odbor vydává rozhodnutí ve věcech nostrifikace, nikoliv jaký odbor činí jiné úkony a jací pracovníci jsou oprávněni rozhodnutí vydávat. V předmětné žádosti však žalobce požadoval veškeré akty, které opravňují oprávněné úřední osoby činit úkony v nostrifikačních řízeních.

14. Při ústním jednání před soudem konaném dne 15. 11. 2018 byl soudem proveden důkaz sdělením žalovaného ze dne 12. 11. 2018, založeným v soudním spise na čl. 40. Z něj soud zjistil, že A byl zaměstnancem žalovaného v pracovním poměru v období od 1. 1. 2010 do 1. 7. 2011 a po celé toto období byl zařazen na pracovní místo v odboru vysokých škol, a dále že B byla zaměstnankyní žalovaného v pracovním poměru v období od 15.6.2009 do 31. 10. 2011 a po celé toto období byla zařazena na pracovní místo v odboru vysokých škol. Ostatní důkazní návrhy žalobce byly zamítnuty pro nadbytečnost, neboť soud dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě správního spisu a již provedeného důkazu.

15. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 16a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel,

- a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6,
- b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti,
- c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo
- d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.

Podle § 16a odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že

- a) postup povinného subjektu potvrdí,
- b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, nebo
- c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti.

Podle § 15 odst. 2 správního řádu úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen "oprávněné úřední osoby").

16. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.

17. Žalovaný nikterak nepochybil, jestliže podání žalobce, které mu bylo doručeno dne 9.9.2015, posoudil dle jeho obsahu jako novou stížnost ve smyslu § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Toto podání nebylo možné považovat za

pouhé doplnění první stížnosti ze dne 21.8.2015, neboť ta byla podána za situace, kdy žalovaný v zákonem stanovené lhůtě nijak nereagoval na předmětnou žádost, a jednalo se tedy o stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Zákon o svobodném přístupu k informacím nevylučuje, aby žadatel novou stížností adekvátně reagoval na procesní postup povinného subjektu spočívající v tom, že povinný subjekt na základě stížnosti podané podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne žadateli určité informace (buď všechny, nebo alespoň jejich část). Takový postup povinného subjektu ostatně předvídá § 16a odst. 5 téhož zákona, z něhož vyplývá, že povinný subjekt není povinen předložit stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do 7 dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, pokud v této lhůtě stížnosti sám zcela vyhoví tím, že poskytne požadovanou informaci nebo konečnou licenční nabídku, nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Má-li poté žadatel i nadále za to, že mu nebyly poskytnuty veškeré informace, o něž žádal, je na něm, aby proti toliko částečnému poskytnutí informace podal novou stížnost, tentokrát podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. V takovém případě se z logiky věci neuplatní lhůta pro podání stížnosti uvedená v § 16a odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

18. Soud nepřisvědčil námitce, v níž žalobce (stručně řečeno) vytyká žalovanému, že organizační řád nemůže být jediným aktem, který by úřední osoby uvedené v písm. a) předmětné žádosti opravňoval činit úkony v řízeních o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace vedených u žalovaného v rozhodném období. Soud, stejně jako žalovaný, tento žalobcův názor nesdílí. Podle § 15 odst. 2 správního řádu úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu. Oprávnění úředních osob k provádění úkonů správního orgánu v řízení může být tedy dle citovaného ustanovení zákona založeno buď *vnitřním předpisem* správního orgánu, nebo *pověřením* ze strany vedoucího správního orgánu. Žalovaný v projednávané věci zvolil první možnost, o čemž svědčí jak organizační řád, který je nepochybně jeho vnitřním předpisem, tak i argumentace, v níž v průběhu řízení žalovaný popřel existenci jakéhokoliv pověření ze strany vedoucího správního orgánu. Podle organizačního řádu odbor vysokých škol žalovaného odpovídá mj. za „*vydávání rozhodnutí ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice*“. Z takto vymezené pravomoci odboru vysokých škol nepochybně plyne, že oprávněnými úředními osobami v řízeních o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace jsou všichni zaměstnanci zařazení do odboru vysokých škol. Skutečnost, že je předmětná agenda fakticky přidělována k vyřízení pouze některým zaměstnancům zmíněného odboru, jak žalobce dovozuje z údajného vyjádření ředitelky odboru vysokých škol ze dne 19.7.2012 č.j. MSMT-28326/2012-30/300, nic nemění na tom, že oprávněnými úředními osobami, které se na vyřizování téže agendy v případě potřeby rovněž mohou podílet, jsou i ostatní zaměstnanci téhož odboru, a to bez ohledu na jeho případné další vnitřní členění.
19. Ustanovení § 15 odst. 2 správního řádu nepředpokládá ani nevyžaduje, aby oprávnění úředních osob k provádění úkonů správního orgánu v řízení bylo podmíněno ještě dalšími úkony (akty), ať již pracovněprávního či jiného charakteru. Bylo-li úmyslem žalobce získat cestou žádosti o poskytnutí informace pracovní smlouvy jednotlivých zaměstnanců odboru vysokých škol či jiné pracovněprávní dokumenty, z nichž by bylo možné zjistit, kterou konkrétní agendou jsou ti kteří zaměstnanci pověřováni, měl svou žádost formulovat jinak. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.7.2016 č.j. 9 As 124/2016 – 42,

„formulace žádosti o informace je věcí žadatele. Povinný subjekt dle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím žadatele vyzve k upřesnění žádosti, je-li žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně. Netrpí-li žádost o informace nedostatky, které by bránily jejímu posouzení, není úkolem povinného subjektu, aby se snažil žádost nějakým způsobem domýšlet či přetvářet. Případné nedostatky žádosti, které však nebrání jejímu posouzení, jdou na vrub samotného žadatele.“

20. Předmětnou žádostí se žalobce pod písm. b) domáhal poskytnutí kopie všech *aktů* opravňujících oprávněné úřední osoby uvedené v písm. a) žádosti činit úkony v řízeních uvedených v písm. a) žádosti. Jak již bylo uvedeno shora, takovým aktem může být dle zákona samotný vnitřní předpis správního orgánu. V daném případě je tímto „opravňujícím“ aktem vnitřní předpis žalovaného v podobě organizačního řádu. Ten byl žalobci povinným subjektem poskytnut, a předmětná žádost v části pod písm. b) tak byla řádně vyřízena.
21. Ministryně v napadeném rozhodnutí dostatečně určitě a srozumitelně zdůvodnila, proč považuje poskytnutí samotného organizačního řádu za postačující k vyřízení této části předmětné žádosti. Nesouhlas žalobce s tímto zdůvodněním nemění nic na tom, že napadené rozhodnutí je v tomto směru přezkoumatelné.
22. Soud však shledal opodstatněnou námitku, že jmenný seznam oprávněných úředních osob, který byl žalobci poskytnut jako odpověď na část a) předmětné žádosti, je neúplný. Neúplnost uvedeného seznamu je zcela zřejmá ze sdělení žalovaného ze dne 12. 11. 2018, v němž se uvádí, že zaměstnanci odboru vysokých škol v rozhodném období byli též A a B, jejichž jména však v seznamu poskytnutém žalobci nefigurují. Důvody, proč se tak stalo, jsou pro rozhodnutí soudu nepodstatné. Soudu proto nezbylo než přisvědčit žalobní námitce, že předmětná žádost nebyla v části uvedené pod písm. a), v níž žalobce žádal o poskytnutí jména a příjmení *všech* oprávněných úředních osob, které byly ve smyslu ustanovení § 15 odst. 2 správního řádu oprávněny činit úkony v řízeních o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace vedených u Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy v období od 1. 1. 2011 do 5. 8. 2015, povinným subjektem řádně vyřízena. Napadené rozhodnutí, kterým ministryně potvrdila postup povinného subjektu i při vyřízení této části předmětné žádosti, je tudíž nezákonné. Soud proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost rozsudkem zrušil (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
23. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátkou. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátkou, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, sepsání podání ve věci samé ze dne 13.11.2018), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů činí 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a částkou 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 15 342 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů

řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky Mgr. Barbory Kubinové (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 15. listopadu 2018

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu